Ceea ce vezi în depărtare multiplică ceea ce vezi de aproape

On Decembrie 23, 2022

Cel mai obișnuit parcurs pe care îl ai de străbătut nu duce lipsă de oglindiri care însuflețesc vizibilul într-un colaj interactiv de imagini ce-și caută întregul în adâncurile memoriei.

Mi-am închipuit întotdeauna marea, strălucind în bătaia soarelui, ca fiind un fel de cadru analitic vizual, globalist, abstract, nediferențiat, conceput parcă să creeze un joc al formelor și culorilor din spargerea valurilor care lovesc domol țărmul în zilele călduroase de vară. Așa se face că un moment esențial al gândirii creatoare, cel puțin parțial, transmis prin mărturia unui martor ocular, devine parte integrantă din imaginația simbolică instaurată în fața ostenelii de a urmări demonstrația unei legi universale a cauzalității: *"ceea ce vezi te poate fura în câteva clipe, și te poate duce în largul mării".*

Şi mă privea cu ochi albaștri de pisică. Atât era de frumoasă marea, surprinsă de ochii mei ca într-un tablou de vis, pictat în vechea tehnică egipteană a encausticii. Şi se uita la mine într-un fel de repaus vizual, scrutând chinul meu de a suporta canicula de după-amiază, și-mi vorbea cu o voce de bluesman care, cucerindu-mă cu totul, mă purta peste lume într-un vârtej amețitor:

– Nicu, devii din ce în ce mai tăcut, la fel ca mine: încontinuu neliniștit la suprafață, tăcut și de o imensă forță în adâncuri. Hai, încearcă să zâmbești. Mi-ai promis cândva, la mijloc de veșnicie, într-o realitate narativă, că oricât ar fi de greu, ne vom regăsi și oricât de multe bariere vor fi înaintea noastră, vom răzbi. Nu suport bărbații care își încalcă promisiunile, la fel cum nu suport visătorii care tânjesc, așa, ca-ntr-o difuză amintire, spre alte lumi care aici ar părea ireale, dar sunt cât se poate de adevărate.

Leadership: Ești dublat de o reflexie care adaugă intensitate conținutului de emoții exprimate de tine în întregul parcurs pe care îl ai de străbătut până la momentul imaginării tale într-o altă ipostază?

Ceea ce vezi în depărtare multiplică ceea ce vezi, de aproape, ca într-o fotografie. Exact așa se petreceau lucrurile pe litoral, în timpul verii. Privind-o cu ochi de "nu mă uita", marea părea să aibă pretenția unei frumuseți unice, chiar avea acea vastitate din conturul viselor mele în care cuprindeam dintr-o privire aproape tot globul terestru, un fel de extensiune de peisaj într-un tablou al progreselor minții de artist, făcând ca fiecare val să aducă la țărm o nouă vedere, din altă lume. Așa cum este lumea recifurilor de corali care limpezesc și dau o culoare intensă mării.

Şi oricât de des aș revedea aceste imagini pe ecranul minții mele, cuprinzându-le într-o retortă a fuziunii dintre vechi și nou, sub semnul posibilului și al verosimilului, și oricât de tare mi-ar plăcea rolul de privitor al naturii, tot n-aș putea să înțeleg marea decât în spațiul compensativ al iluziei, al fantasticului și al fanteziei. Este limpede că imaginea mării vine să lumineze imaginea mea, creând astfel un fel de determinism transversal între sentimentul de liniște sufletească și acea puritate a spiritului întruchipată într-o imagine fizică.

O nouă ipostază îmi oferea prilejul de a exprima admirația pentru ceea ce reprezintă marea: ipostaza de simbol al eternității. Adâncul tainic al Eternității se deschidea în fața privirii mele uimite...

Am recunoscut o idee asemănătoare într-o carte a lui Paul Auster. Personajul se afla

într-o perpetuă căutare a identității pierdute. La un moment dat, Quinn s-a uitat la fotografia care surprindea chipul privitorului său, de parcă ar fi sperat să-i vină vreo inspirație bruscă, la vreun neașteptat torent subteran de informații care să-l ajute să-l înțeleagă pe acel om. Dar poza nu îi spuse nimic. Nu părea decât fotografia unui om obișnuit. O studie încă un moment și ajunse la concluzia că persoana aceea ar fi putut fi oricine, la fel de bine cum ar fi putut să fie chiar el însuși.

Leadership: Poți să te cuprinzi pe tine însuți într-o imagine care oglindește ideea de "retrăire a unor vechi reacții emoționale", într-o conectare durabilă și sigură cu obiectul privirii tale?

La fel și în privința mea, dar într-o conectare durabilă și sigură cu marea. Căci m-am recunoscut oglindit în imaginea în care m-am privit mereu pe mine însumi, cu privirea depărtării care-l absoarbe pe privitor în ochiul energiei ei devoratoare, cu intensitatea senzației infinitului, a unei depărtări ce se pierde fără a se risipi. Asemenea unui artist care trăiește spiritual, mi-am dat seama că nu mă pot cuprinde pe mine însumi decât într-o imagine care oglindește în ea cerul și soarele. Şi chiar asta face marea: joacă rolul unei oglindiri contemplative, rod al unor emoții timide, care reflectă lumina caldă și transparențe subtile, ea fiind percepută în mod inefabil în propriul meu univers ca o raritate a amintirilor ce rămân vii în suflet.

Tot de atâtea ori, având farmecul unei imagini 100% naturală, dar părând ireală atunci când este prelucrată într-o manieră mitică sau poetică, marea m-a privit cu îngândurare, cu melancolie, cu o seninătate a viziunii parcă aspațială, sigură de efectele de atmosferă ale tabloului ei de vis. Dar, tot de atâtea ori, m-a privit cu acea atenție sporită a pictorului care vrea să sugereze ingeniosul joc de tușe libere, în diverse tonuri de verde și albastru-ciel.

Este limpede că în privința coloristicii, prefer tonalitățile diluate, adică un alt mod de interpretare a nuanțelor, în baza cărora se disting culorile schimbătoare ale mării, absolut fantastice, care te încântă prin impresia puternică pe care ți-o lasă imaginea de ansamblu: uimire, fermecare, vrajă.

Leadership: Capacitatea ta de oglindire în obiectul privirii tale îți permite să trăiești experiențele pe care le generează transformarea ta într-un reper de unicitate angrenat în redarea unui conținut de imaginar care îți îngăduie să livrezi "percepție și sinceritate"?

Am început o nouă viață. Neavând încotro, privesc și acum marea așa cum mă privește ea pe mine în contextul în care par mult prea tânăr pentru ca ea să aibă încredere în mine, cum că aveam să-i port de grijă în mod firesc. Îmi doresc, totuși, să-i justific cumva această încredere, s-o fac să nu și-o piardă niciodată, dar asta ar însemna să mai trăiesc odată viața în care eu am fost marea, iar marea a fost nisip. Căci nu te poți supăra pe cineva care a fost totuna cu tine, într-o viață și în alt timp în care creatorul suprem, cu ajutorul răbdării, smulgând câte un atom din stelele sau din mări, atomi de metale - de aur, fier, smarald - a făcut ca fiecare lucru să fie complementar altuia.

Nu cred că este o cale mai sigură de a-mi dovedi că demult am fost o mare brăzdată de valuri, mai întins decât marea care ești tu, decât printr-un transfer al afecțiunii, dezvăluind în mare taină, cu o relativă obiectivitate, o imagine pe care o voi păstra mereu în suflet. Fiindcă nu a fost ceva trecător pe care memoria timpului îl îngroapă ca pe un anonim. Şi mi-aș mai dori ceva: să simt c-am fost eu însumi vraja mării pe care o oferă peisajele de la apusul soarelui și valurile numai bune pentru surfing.

Or, poate că aceste lucruri au prea puțin de-a face cu cuvintele, atât de puțin, de fapt, încât mi se pare inutil să încerc să le aștern într-un mod prea savuros. Căci, pe măsură

ce te avânți printre valurile albastre ale mării, cuvintele nu mai sunt cuvinte, ci doar un cod straniu de tăceri. Ele te fac să strălucești singur în larg...

Leadershipul se poate produce în expansiunea fenomenului de "oglindire în propria ființă", atunci când ceea ce marchează tot cursul existenței tale este dat de percepția multisenzorială: emoții și amintiri, conturate într-un nucleu narativ-subiectiv, care scriu istoria personală.

Ceea ce vezi în depărtare multiplică ceea ce vezi de aproape, mai ales dacă iau în considerare ideea că marea și valurile ei, soarele încălzind nisipul, sunt doar niște reflexii ale unei realități de rang superior care există independent de subiectul gânditor, dar care în același timp devin obiectivare a infinitului în finitul deschis spre infinit.

Iar atâta timp cât ele vor exista, voi exista și eu, căci am demonstrat că sunt reflexia imaginii lor, într-un hiperplan ce are o singură valoare proprie: de + ∞

Source: https://neculaifantanaru.com/ceea-ce-vezi-in-departare-multiplica-ceea-ce-vezi-de-aproape